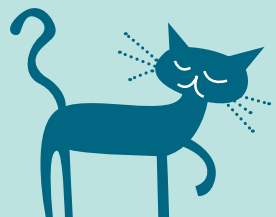
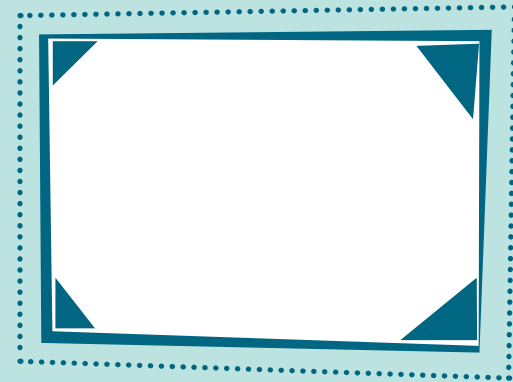

DIT BOEK IS VAN

KRISTEL VERBEKE

MET ILLUSTRATIES VAN LIESBETH HAESEVOETS

ALLES KIDS!

VERHALEN OM VERDER TE VERTELLEN

—HORIZON—

INHOUD

De Hollebolleweg • blz 9
Maurice & Madeleine • blz 19
Het familiegeheim • blz 41
Voor altijd • blz 61
Zeven dagen zonder • blz 81
Park Kontiki • blz 103
Tussen Yara & Judith • blz 125
Vijf appels • blz 153
Zoals Nafi • blz 171
Superspion • blz 191
Wat is jouw verhaal • blz 213
Gesprek op de mat • blz 219

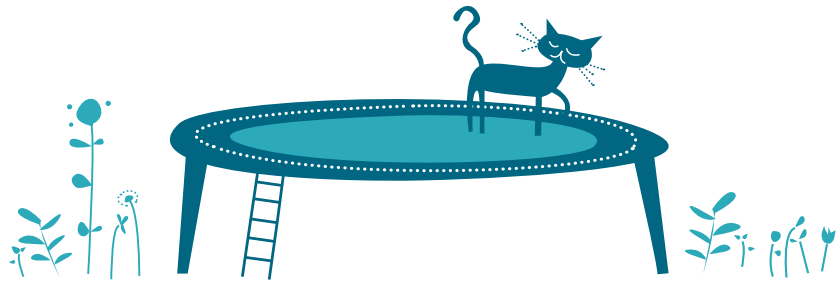

DE HOLLE- BOLLE- WEG

Praten, babbelen, discussiëren, vertellen... Het lijkt de normaalste zaak van de wereld. Toch moet je het eerst leren. Wist je dat een peuter van ongeveer twee jaar zo'n vijftig woorden kent? En als hij drie wordt, kent hij er plotseling al duizend! En tegen zijn zesde verjaardag zijn dat er al meer dan tienduizend. (Ik kende er al veel meer op die leeftijd, maar ik ben dan ook geen gewone kat.)

De kinderen van onze straat kunnen héél goed praten. En ze geven me altijd megaveel knuffels. Daar ben ik dol op.

Waar ik nog meer gek op ben? Op muizen vangen: dat kan ik supergoed. Soezen in de zon: ben ik nog beter in. Oh, en op trampolinespringen: mijn specialiteit! Want onze Hollebolleweg lijkt dan misschien wel een heel gewone straat, maar er is iets speciaals aan de hand... Kijk maar eens goed: overal staan hier trampolines langs de weg.

Dat zit zo. De meeste Hollebollekinderen doen meestal fijne dingen. Ze gaan op kamp, ze hebben hobby's, ze maken lol met hun vrienden, maar... Soms gebeurt er ook weleens iets minder leuks. Dan hebben ze het even niet zo makkelijk. Zoals Noah, die onlangs een eigen telefoon wilde voor zijn verjaardag, terwijl zijn moeder dat veel te duur vond. Ik hoorde hem ruziemaken met zijn moeder. Ooh la la... Of neem nou Lies en Marjolein: eerst waren ze beste vriendinnen. Tot ik Lies ineens een foto van hen tweeën zag verscheuren. Drie dagen hebben ze niet tegen elkaar gepraat! Dus ja, van problemen komt soms knallende ruzie of vreselijk gepieker, en heel vaak ook tranen met tuiten.

Gelukkig zijn Hollebollekinderen een kei in het zoeken naar oplossingen voor die problemen. Ze praten erover en luisteren naar elkaar. En als het hun allemaal te veel wordt, dan gaan ze even trampolinespringen in de straat. Daarmee is het probleem natuurlijk niet opgelost, maar daarvandaan, van hoog in de lucht, zien ze soms wel dat er verderop weer een fijnere tijd op hen ligt te wachten. En dat komen ze dan vaak tegen mij vertellen. Want ik ben Wifi, de slimste en de populairste kat van...

Wat zeg je? Oh ja, oeps... Met al dat gepraat zou ik mezelf nog vergeten voor te stellen. Ik ben Wifi, de Nieuwsgierigste Kat Ter Wereld, en ik woon dus hier, in de Hollebolleweg. Een straat vol doodgewone huizen met doodgewone deuren... althans zo lijkt het.

Achter elke doodgewone gevel woont een uniek gezin, net als het gezin waarin jij opgroeit. Elk huis is als een schatkist waarin massa's verhalen verstopt zitten, net als in jouw huis. En weet je wat de geheime sleutel is om de schatkist te openen? Gewoon, heel simpel: praten en luisteren.

Zo hoorde ik al honderden Hollebolleverhalen. (Maar ja, ik ben dan ook wel een heel speciale kat...)

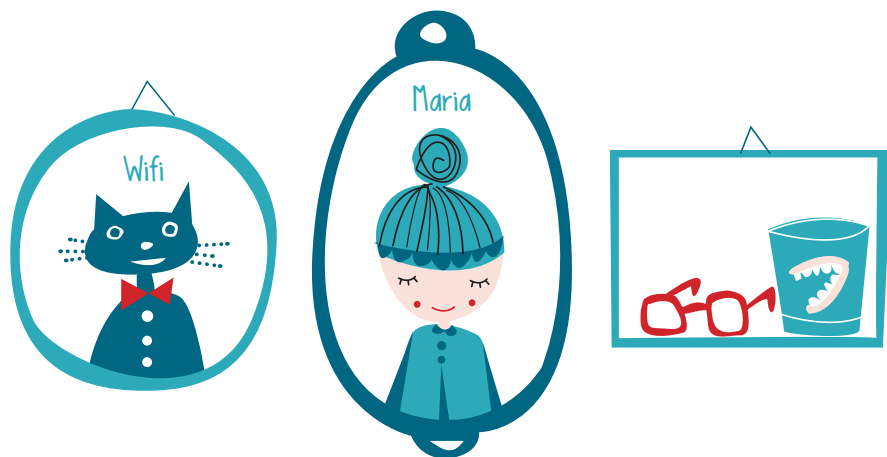
Ik woon bij Maria, in een piepklein huisje in de Hollebolleweg. Ze heeft de ziekte van Alzheimer: een ongeneeslijke ziekte waardoor sommige delen van haar hersenen niet meer goed werken. Daarom is ze de laatste jaren steeds vaker verstrooid.

Ze is ook al heel lang eenzaam. Ze krijgt nooit bezoek, zelfs niet van haar eigen kinderen. Gelukkig heeft ze mij nog.

Misschien dacht haar hoofd na een poosje gewoon: hoe meer ik vergeet, hoe beter. Misschien zit ze daarom vaak zomaar wat te zitten op het bankje aan het einde van de straat. Of misschien is ze vergeten hoe ze naar huis moet. (Dat zou ik natuurlijk nooit vergeten.)

Maria kan me zo heerlijk rustig aaien op haar schoot. Ze heeft alle tijd van de wereld, ze is nooit gehaast, geweldig!

Maar ik ga ook graag langs bij de andere huizen van de Hollebolleweg. Alle Hollebolleburen kennen me en ik mag overal zomaar naar binnen wandelen. Iedereen is gek op me, ik ben overal welkom. (Nou ja, overal... In dat ene huis met die megalelijke, vervelende, grommende hond kom ik liever niet. En even verderop jaagt Kelly, de poetsvrouw, me altijd weg. Tsss. Ze weet vast niet hoe vaak ik mezelf was!)

In de meeste huizen letten gewoonlijk alleen de kinderen op mij. De grote mensen hebben het vaak te druk-druk-druk. Maar ook al zien ze me niet eens, ik zie hen altijd. Ik hoor wat er in hun huizen wordt gezegd, ik weet wie er verdrietig is, of blij, en wie ruzie heeft met wie, ik ken de verhalen. Maar van al die geheime dingen vertel ik nooit iets verder. (Ik ben supergoed in geheimen bewaren.)

Al die verhalen samen, van al die moeders, vaders, kinderen, oma's, opa's, burens en vrienden, worden hoofdstukken en zo schrijven ze het boek van hun leven.

Soms gaat dat heel vlot en lijkt het vanzelf te gaan, maar het kan ook verschrikkelijk moeilijk zijn om het beste einde voor een hoofdstuk te bedenken. Een einde waar iedereen blij mee is.

Het gebeurt ook weleens dat iemand anders voor jou beslist hoe het einde van een verhaal eruit zal zien. Zoals bij Stella, van nummer 39. Ik weet nog hoe verdrietig ze was toen haar ouders gingen scheiden... en toch kon ze er niks aan veranderen. Een einde kan soms dus een dikke tegenvaller zijn.

Maar gelukkig betekent het einde van het ene hoofdstuk vaak ook het begin van een ander, nieuw hoofdstuk. Net zoals geen twee boeken en geen twee families hetzelfde zijn, zo zijn ook geen twee mensen dat. En precies dat maakt elk boek, elke familie en elke mens (en een kat zoals ik, natuurlijk) speciaal en onvervangbaar.

Ga je met me mee wandelen door de Hollebolleweg? Als je het moeilijk krijgt, spring dan maar op een van de trampolines die je hier vindt. Zo springen we samen van het ene verhaal naar het andere. Enneh... Ik zal me proberen in te houden met vragen stellen en weetjes vertellen. Maar ja... Je bent de Nieuwsgierigste Kat Ter Wereld, of je bent het niet.

Oeps, hier begint het al te kriebelen:
(Ik had je gewaarschuwd! 😬)

WAT IS ER SPECIAAL AAN JOU EN JOUW FAMILIE?

- ..... van mijn familie is heel goed in één ding, namelijk .....
- We zijn heel sportief.
- We zijn een kei in wiskunde / koken / tekenen / voetballen / iets anders...
- Er wordt bij ons heel veel gelachen.
- Onze boomhut is de coolste van de hele straat.
- Mijn vader is Prins Carnaval.
- Wij maken onze kerstcadeautjes altijd zelf.
- Ik heb heel veel broers en zussen.
- Dat we heel veel van elkaar houden.
- ...

Wat doe jij als jij ergens mee zit?

Als iets je 'hoog' zit, betekent dat dat iets je erg bezighoudt, dat je ergens mee zit. Maar waar zit dat 'hoog' eigenlijk precies, denk jij?

WAAR?

BELANGRIJKE MEDEDELING!

Een verhaal is nooit helemaal goed of helemaal fout. Net zoals mensen dat ook niet zijn. Iedereen begaat weleens een blunder. Iedereen doet weleens iets wat een beetje gemeen is, ook al bedoelde hij of zij het eigenlijk niet zo. Net zoals iemand van wie je dacht dat hij alleen maar 'slecht' was, zomaar toch een keer iets liefs kan doen. Maar als je het daarna weer goedmaakt, draai je de bladzijde om en begin je aan een nieuw, vers hoofdstuk. En daarin krijgt iedereen altijd weer een nieuwe kans.

MAURICE & MADELEINE

GEHEIMEN

‘Madeleine!’

Maurice struint door de tuin.

‘Madeleine, kom!’

Plots ritselt er iets, vlak bij hem, in het struikgewas.

‘Hé, Madeleine,’ zegt Maurice, ‘hier ben je.’

Voorzichtig pakt hij Madeleine op. Hij geeft haar een knuffel.

‘Wat een stomme dag was het vandaag, zeg’, vertelt Maurice.

Hij kijkt even om zich heen of niemand hem kan horen.

‘Gelukkig was Fiep er ook, alleen heb ik haar nog altijd niet durven zeggen dat ik op haar ben.’

Dat hij op Fiep is, is een geheim, maar aan Madeleine kan hij het wel vertellen. Ze luistert altijd en ze vertelt nooit iets verder, aan niemand. Als antwoord wipt ze haar neusje schattig op en neer.

Iedereen in de Hollebolleweg kent Madeleine, het deelkonijn. Maurice zorgt al voor haar sinds hij nog maar zes was. Dat vindt hij leuk... behalve de konijnenkeutels opruimen: dat vindt hij een minder fijn karwei. Het hok van Madeleine staat in de tuin van Maurice, maar overdag mag ze vrolijk en vrij van de ene tuin naar de andere huppelen. 's Middags na schooltijd komt ze altijd weer naar hem toe als hij haar roept. 'Wat ben je toch een koddig konijntje', lacht Maurice als hij haar weer neerzet.

Even snel als ze tevoorschijn is gekomen, verdwijnt ze weer, tussen de haag, op weg naar een andere tuin. Vandaag gaat ze eens bij de tuin van Maria langs, daar ligt Wifi meestal wat te soezen. Met Wifi is het altijd gezellig. Hij weet vaak iets spannends te vertellen. Maar nu ligt hij zich gewoon lekker lang uit te rekken.

'Hé, Madeleine', zegt hij loom als Madeleine voorbijhupt. Soms rent Wifi haar wel eens plagend achterna, maar daar is het vandaag veel te warm voor.

'Hé, Wifi de Pifi', zegt Madeleine lachend. Zo noemt ze hem altijd.

Wifi antwoordt met een langgerekt *miiiaaaaauw*.

'Nog nieuwtjes uit de straat te weten gekomen?' vraagt Madeleine.

'Mja...' Wifi denkt na. Hij kan niet meteen iets bedenken. Meestal weet hij wel wat, maar nu even niet. De laatste dagen is het zo warm dat hij alleen maar in zijn eigen tuin wil blijven

liggen in plaats van bij de Hollebollekinderen langs te gaan... Maar dat zegt hij natuurlijk niet.

'Ja, ja, eigenlijk wel, een heleboel dingen. Tjongejonge, veel te veel om op te noemen', snoeft hij. 'Véél en veel te veel.' Madeleine denkt aan het geheim dat Maurice haar net vertelde, over Fiep.

'En jij?' vraagt Wifi nieuwsgierig, terwijl hij zijn voorpoten schoonlikt.

'Ja,' lacht Madeleine terwijl ze aan een afgevalen appel knabbelt, 'maar dat ga ik niet aan jouw kattenneus hangen, hoor.'

'Hé!' roept Wifi verontwaardigd. 'Dat is niet eerlijk!'

'Geheimen moet je bewaren!' roept Madeleine ondeugend en ze huppelt weg, op naar een andere Hollebolletuin.

MADELEINE OP STAP

'Madeleine!'

Net als elke dag na school stapt Maurice de tuin in op zoek naar zijn konijn, voor een knuffel.

'MAAAADELEINEEEEE!'

Vreemd. Vandaag duurt het wel erg lang voordat ze komt.

'Madeleine? Waar zit je dan?'

Maurice wordt steeds ongeruster. Dit is niet normaal. Met een bezorgde blik rent hij de deur uit. Hij belt haastig aan bij alle huizen van de Hollebolleweg.

Oef, gelukkig: al bij het vierde huis, bij buurvrouw Saida, heeft hij geluk. Meevallertje!

Als hij weer thuiskomt, zet hij Madeleine meteen in haar hok.

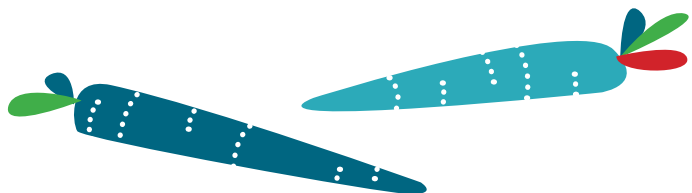
'Dat mag je niet meer doen, hoor je!' zegt hij. Hij probeert streng te zijn, maar echt boos kan hij nooit zijn op zijn konijn.

'Ze had zich gewoon verstoep in een andere tuin, papa', vertelt Maurice opgelucht. Hij krabt een beetje zenuwachtig in zijn haar. 'Maar eh... wel in de moestuin van Saida. Van elke wortel die ze te pakken kon krijgen, heeft ze een paar hapjes afgeknabbeld.'

'Tja, dan zul je je spaarpot moeten pakken en een paar bossen verse wortelen moeten kopen voor Saida, vind je ook niet?' zegt papa.

Gelukkig kan hij er ook wel een beetje om lachen.

'Gekke Madeleine', zegt Maurice, terwijl hij een paar grassprietjes door het gaas van haar hok duwt.

BEZOEK VAN SIMON

'Madeleine!'

Het was een lange, saaie dag op school en Maurice is zoooo blij dat het eindelijk weekend is. Hij wil niets liever dan Madeleine erover vertellen, als ze bij hem op schoot zit. Hij heeft ook nieuws over Fiep. Héél belangrijk nieuws...

'Madeleine? Kom op, het is niet meer grappig. Waar zit je dan?'

Geen geritsel in de haag. Geen gesnuffel. Niks. Zo snel hij kan, rent Maurice de deur uit, net als vorige week. Weer gaat hij alle burens af.

'Heb je Madeleine gezien?'

'Weet u waar Madeleine is?'

'Mijn konijntje is weg, zit het toevallig in jullie tuin?'

Maar niemand kan hem helpen. Radeloos komt Maurice weer thuis. Hij kijkt nog eens in haar hok, maar dat is nog steeds leeg. Madeleine is weg.

Met drie trappen tegelijk rent Maurice naar zijn kamer. Hij hangt zijn deurbel aan de klink. 'Verboden toegang voor alle mensen' staat erop.

's Avonds gaat de deurbel en Maurice haast zich naar de voordeur. Het is Simon, een jongen uit zijn klas die ook in de Hollebolleweg woont. Hij kijkt bezorgd.

‘Ik, eh...’ stamelt hij, ‘we hebben je konijn gevonden, Maurice.’

‘Madeleine?’ De ogen van Maurice lichten op. Hij wil zijn jas al pakken, maar Simon blijft staan waar hij staat.

‘Ja, Madeleine. Bij ons in de tuin. Maar... Maurice... ze... ze ademt niet meer.’

Maurice staart Simon ongelovig aan. Langzaam dringt het tot hem door.

‘Is ze... Wil je zeggen dat ze... dat ze dood is?’

Simon slaat zijn ogen neer en knikt.

‘Dat kan niet!’ roept Maurice. ‘Dat is niet waar, vanochtend zat ze nog bij me op schoot! Je bent gemeen, Simon, je staat te liegen!’

Met een dreun gooit hij de deur voor Simons neus dicht.

Haastig komt papa de gang in gerend.

‘Hé, jongen, wat heeft dit te betekenen?’ vraagt hij scherp.

Maurice barst in tranen uit. ‘Simon zegt dat Madeleine... dat ze dood is. Dat kan niet! Dat kan toch niet, hè, papa?’ snikt hij.

‘Jongen toch, wat vreselijk’, zucht papa en hij slaat zijn armen om Maurice heen. ‘Konijnen worden niet heel oud, vrees ik. En Simon kan er niets aan doen, toch? Hij kwam het je gewoon vertellen.’

Aan tafel krijgt Maurice geen hap door zijn keel en hij kan ook zijn aandacht niet bij zijn favoriete tv-programma houden.

‘Zal ik je naar bed brengen?’ vraagt papa lief. ‘Een verhaaltje en dan maar wat proberen te slapen?’

Maurice knikt. Hij vindt het een goed idee. Hoe sneller deze verdrietige dag voorbij is, hoe beter.

Na het verhaal moet Maurice plotseling huilen. Het voelt alsof hij niet meer kan stoppen.

‘Oh, mannetje toch...’ zegt papa. ‘Ik vind het zo erg voor je.’ Hij houdt Maurice stevig vast en na een poosje valt hij, zachtjes snikkend, eindelijk in slaap.

DE HOLLEBOLLEWEG HELPT

De volgende ochtend is Maurice nergens te bekennen.

‘Maurice, waar zit je?’ roept zijn vader door het hele huis. Hij zoekt overal, tot hij hem uiteindelijk vindt in de tuin. Daar ligt Maurice te slapen, op het gras, met zijn arm over het konijnenhok.

‘Natuurlijk, ik had het kunnen weten’, fluistert papa.

Hij knielt naast zijn zoon neer en strijkt de haren uit zijn gezicht. Langzaam wordt Maurice wakker.

‘Madeleine?’ vraagt hij hoopvol, maar zodra hij de vraag gesteld heeft, weet hij weer wat het antwoord is. Hij krijgt opnieuw tranen in zijn ogen.

‘Jongen, toch,’ zegt papa, ‘wat een verdriet.’

Met een diepe zucht staat Maurice plotseling op. Hij veegt de

tranen van zijn wangen.

‘Ik denk dat ik maar eens naar Simon ga, papa.’

Zijn vader knikt. ‘Doe dat, jongen.’

Zijn vinger trilt een beetje als hij bij het huis van Simon aanbelt. Maurice slikt als de deur opengaat en Simon voor hem staat.

‘Simon, ik, eh...’

Maurice draait met het puntje van zijn schoen rondjes in het grind.

‘Sorry van gisteren. Dat was niet lief van me.’

‘Geen probleem. Het was ook niet leuk dat ik je dat nieuws moest komen vertellen’, antwoordt Simon.

‘Snap ik. Ik vind het heel erg. Ze was zo’n lief konijn. Ik wil haar graag zien. Mag dat?’

‘Natuurlijk’, zegt Simon en hij neemt Maurice mee naar de tuin.

Daar ligt Madeleine, op een hoopje stro. Maurice voelt aan haar kleine, stille lijfje. Haar neusje wipt niet meer schattig op en neer en ze voelt niet meer zo lekker warm aan als vroeger. Maurice snikt ingehouden en pakt haar nog even vast.

Simon staat er een beetje onwennig bij. ‘Ik eh... ik zal jullie even alleen laten’, zegt hij.

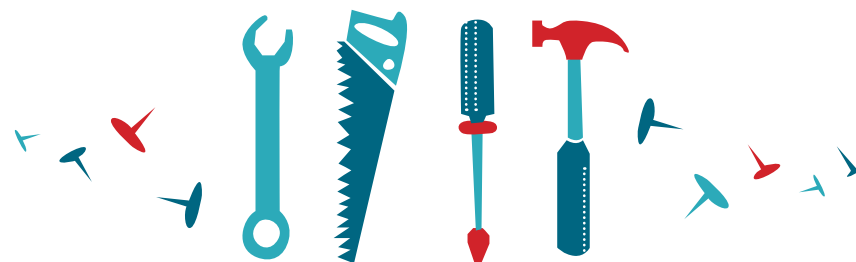
‘Nee... Blijf, alsjeblieft.’

Voorzichtig legt Maurice Madeleine weer op het stro. Hij gaat weer staan en ademt diep in.

‘Ik wilde je eigenlijk iets vragen. Jij kunt toch timmeren en zo, met hout, toch?’ vraagt hij.

‘Nou, dat valt wel mee’, antwoordt Simon bescheiden. ‘Vooral Maarten is er erg goed in, en hij heeft me wel wat dingetjes geleerd, ja. Hij heeft een werkplaats en daar mag ik hem soms helpen.’

‘Zou je me willen helpen een kistje te maken voor Madeleine? Ik wil haar graag een zo mooi mogelijk afscheid geven.’

En of Simon dat wil! Hij vindt het een eer dat hij mag meehelpen aan zo’n belangrijke taak.

Eerst zetten ze samen een ontwerp op papier en dan werken ze met z’n tweeën urenlang aan het kistje. Schaven, timmeren, schuren... Het wordt het mooiste konijnenkistje ooit, dat weet Maurice nu al. Als het klaar is, schildert hij het in de mooiste kleuren.

‘Weet je dat ze het beste konijn ooit was, Madeleine?’ vertelt Maurice tijdens het schilderen aan Simon, die de houtkrullen bij elkaar veegt.

‘Ze was zo grappig. Ze kwam altijd meteen als ik thuiskwam

en haar riep. En dan snuffelde ze zo lief met haar snuitje.’
Maurice staart even voor zich uit. Simon weet niet goed wat hij moet zeggen. Hij heeft op school veel geleerd, maar niet hoe hij hierop moet reageren. Dus geeft hij Maurice maar een paar schouderklopjes.

‘Ik vind het echt rot voor je, man’, zegt hij uiteindelijk.

‘Hm,’ knikt Maurice, ‘ik ook.’

Om het kistje helemaal af te maken, snijdt Maarten een heleboel kleine worteltjes uit hout. Iedereen die Madeleine kende, mag er eentje versieren: de vader, moeder en zus van Maurice, alle burens van de Hollebolleweg en ook enkele vrienden uit de klas. Maurice vindt het geweldig om te zien hoe mooi de worteltjes geworden zijn, en hoe lief de teksten zijn die erop staan. Met veel zorg lijmt hij de houten worteltjes stuk voor stuk op de kist.

‘Ik denk dat je klaar bent, Maurice’, zegt Simon.

‘Wij zijn klaar, bedoel je’, antwoordt hij.

De jongens zetten een stap naar achteren en kijken naar het resultaat van hun werk.

Het ziet er prachtig uit.

OP DONZIGE WOLKJES

Twee dagen al. Twee dagen moet Maurice het al zonder Madeleine stellen. En dat doet pijn. Hij heeft nog niet één nacht goed geslapen sinds vrijdag, hij blijft maar piekeren en woelen in zijn bed.

Had ik beter voor haar moeten zorgen?

Hadden we haar hok niet beter af moeten sluiten?

Zou ze een ziekte gehad hebben?

Had ik er iets aan kunnen doen?

Zou het in onze tuin ook gebeurd zijn?

Zou ze pijn gehad hebben?

Was ze gewoon te oud?

Waar gaan al mijn geheimen die ik haar vertelde nu naartoe? Allerlei gedachten flitsen door zijn hoofd en hoe meer hij erover nadenkt, hoe meer vragen er opborrelen. En 's nachts lijkt het allemaal ook tien keer zo erg als overdag.

'AAAAARGH!' roept hij in zijn kussen. Knorrig duwt hij zijn donsdeken van zich af, staat op en sluipt zachtjes naar papa en mama's slaapkamer.

‘Mama?’ vraagt hij, als hij bij zijn ouders in bed kruipt. ‘Waar denk je dat Madeleine nu is?’

‘Hm... goeie vraag’, mompelt mama. ‘Misschien in de konijnenhemel? Met allemaal dansende wortels en grasconfetti?’

Maurice glimlacht. Ja, dat zou best een fijne gedachte zijn. Natuurlijk weet hij ook wel dat het er niet zo uitziet. Maar het idee dat ze daarboven toch nog een beetje naar hem kan kijken, maakt het iets minder erg dat ze weg is, voorgoed. Maurice ziet Madeleine voor zich, zwevend op een donzig wolkje en knabbelend aan de sappigste wortel ooit... en zo dommelt hij héél langzaam in.

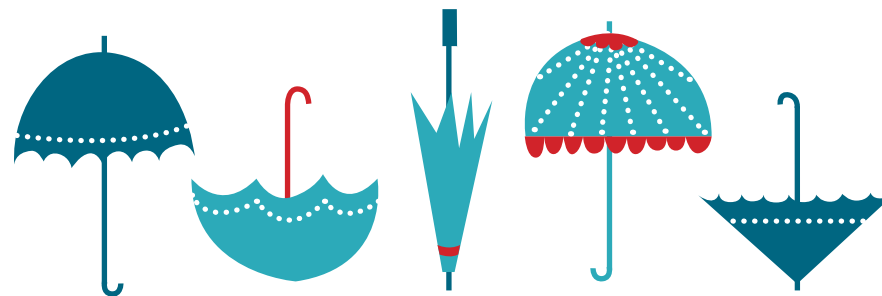
HET AFSCHEID

Op de dag van Madeleines begrafenis regent het dat het giet. Om klokslag elf uur zwaaien bijna alle deuren van de Hollebolleweg tegelijk open, want Maurice heeft alle burens uitgenodigd voor het afscheid.

Mensen met parapalu's in allerlei kleuren en formaten stappen samen naar Madeleines laatste rustplaats, onder de boom, bij de grote trampoline. Eigenlijk is het best een mooie, kleurige stoet, denkt Maurice blij. Hij loopt voorop en beschermt het kistje zo goed hij kan tegen de regen.

Het duurt een tijdje voor alle burens en vrienden zijn aangekomen bij Madeleines plekje. Ze zijn met veel. Maurice is onder de indruk.

Zachtjes zet hij de kleine kist voor zich op de grond, naast de kuil die hij gisteren met papa heeft gegraven. Als door een wonder stopt het bijna op hetzelfde moment met regenen.

Maurice kijkt even naar de hemel.

‘Zit jij daar voor iets tussen, Madeleine?’ vraagt hij zich af.

Maurice zucht heel diep. Nu is het echt tijd voor het laatste afscheid.

Iedereen die iets wil zeggen over Madeleine komt aan de beurt.

Papa vertelt over het schattige, donzige bolletje dat Madeleine was toen ze voor het eerst bij hen thuis kwam.

Saida zegt glimlachend dat ze nooit meer naar een wortel zal kunnen kijken zonder er de sporen van Madeleines tandjes in te zien.

De zus van Maurice vertelt over de kunstjes die zij en haar broer aan het konijn leerden en hoe grappig die trucs waren. Zo'n klein konijntje, denkt Maurice, en toch zo veel herinneringen.

Zijn eigen speech bewaart Maurice tot het laatst. Als hij begint, wordt het stil. Hij trekt een verfrommeld papiertje uit zijn broekzak en strijkt het open. Zijn vingers trillen een beetje.

‘Lieve Madeleine’, zegt hij. ‘Zes jaar lang was je mijn beste en trouwste vriendin. Alles kon ik aan je vertellen. Over de leuke dagen op school, maar ook de minder leuke. Over ruzies, over dingen waar ik blij om was... echt alles. En als er niets te vertellen viel, dan nam ik je gewoon op schoot. Dat zal ik nu allemaal moeten missen.’

Maurice slikt. Het duurt een tijdje voor hij weer de moed vindt om verder te praten.

‘Maar ik wil je bedanken voor al die fijne momenten samen. Voor je altijd luisterende konijnenoren. En voor alle geheimen die je nu zult meenemen, in de allermooiste konijnenbegraafplaats die ik maar kon bedenken. Het kistje heb ik samen met Simon gemaakt en alle burens hebben ook iets voor jou gemaakt. Vind je het mooi?’ vraagt Maurice met zijn blik strak op de hemel gericht.

Als hij niet naar de mensen kijkt, lukt het hem beter om te praten.

‘Kijk eens, Madeleine, al deze lieve mensen komen jou samen met mij uitzwaaien. Wie wil, mag nu naar voren komen, voor een laatste groet.’

Alle burens en vrienden staan in een rij en groeten een voor een het kistje. En geloof het of niet, tegen de tijd dat de laatste buurman aan de beurt is, straalt de zon keihard door de wolken. Plots duikt ook Wifi op vanuit het niets. Hij tikt met zijn poot tegen het kistje.

‘Enneh... de groeten van Wifi de Pifi’, zegt hij tegen Madeleine.

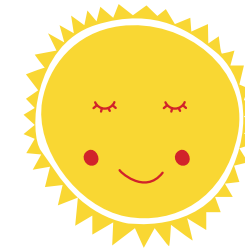
De laatste die afscheid neemt van Madeleine, is Maurice. Hij legt zijn beide handen op het kistje. Het duurt een tijdje voor hij zich er weer los van kan maken. In gedachten vertelt hij nog een paar laatste dingen tegen Madeleine. Bijna wil hij weer opstaan, maar dan draait hij zich nog snel een keer om. Hij laat zijn hoofd tot bij het kistje zakken.

‘Oh ja, bijna vergeten te vertellen,’ fluistert hij blij, ‘Fiep is ook op mij.’

En terwijl papa en Simon het kistje in de grond laten zakken en er wat aarde overheen scheppen, breekt er een stralende regenboog door.

‘Dat verzin je toch niet’, zegt mama hoofdschuddend. ‘Het lijkt wel of we in een film zitten!’

Maurice glimlacht. Dit is écht het Mooiste Afscheid Ooit.

MOOIE HERINNERINGEN

Maurice zit onder de boom, naast het grafkruis voor Madeleine. Daar zit hij elke zondag. Hij springt er wat op de trampoline of hij gaat gewoon bij haar zitten en vertelt over zijn week.

‘Weet je wat het is,’ zegt hij tegen Madeleine, ‘eerst moest ik heel veel om je huilen. In het begin zelfs elke dag en elke nacht. Nu denk ik er vaak dagenlang niet aan dat jij er niet meer bent. Tot ik plotseling ergens een ander konijn zie of zo. Of als ik een boek lees waarin iemand een konijn heeft. Of als ik je foto zie op mijn kamer. Dan wou ik zo graag dat ik je nog één keertje kon knuffelen. Dat ik nog één keer een geheim in je lange oren kon fluisteren. Maar meestal gaat het wel, en het gaat elke dag een beetje beter.’

Want héél langzaam, zonder dat Maurice het eigenlijk doorhad, heeft het grote verdriet stilletjes plaatsgemaakt voor de mooie herinneringen. Zeker als hij een regenboog ziet, moet hij altijd denken aan Madeleine, huppelend in de konijnenhemel vol wortelen en sappig gras.

Niet veel later komt ook Wifi erbij. Hij vleit zich naast het kleine graf van Madeleine neer.

‘Hé, Wifi’, zegt Maurice blij. ‘Ik wou net weggaan. Maar ik heb nog wel even tijd voor een knuffel.’

Wifi laat zich uitgebreid aaien. Pas als Maurice uit het zicht is verdwenen, springt hij opgewonden overeind.

‘Hé, Madeleine! Ik weet een geheim, Madeleine!’ zegt hij tegen het grafkruis. ‘Geheimen zijn er om te bewaren, maar aan jou kan ik het nu wel vertellen, toch? Nou, ik heb gezien dat Maurice nu elke dag na school met Fiep rondhangt. Ze spreken af bij het snoepwinkeltje. Heel schattig, hoor. Volgens mij zijn ze op elkaar. Dat wist je nog niet, hè? Toch?’

Thuis op zijn kamer mijmert Maurice over Fiep. Hij glimlacht als hij aan hun afspraakjes denkt bij het snoepwinkeltje en hun stiekeme briefjes in de klas. Van rondhangen met Fiep wordt hij blij.

Ook al heeft ze dan iets minder pluizige oren, denkt hij bij zichzelf, net als Madeleine zal Fiep nooit, maar dan ook nooit, een geheim doorvertellen...

AFSCHEID NEMEN DOET PIJN...

Ben jij weleens heel verdrietig geweest?
Zijn je ouders weleens heel verdrietig geweest?
Misschien hebben ze ook weleens een huisdier verloren, of een goede vriend of een familielid? Vraag eens hoe dat voor hen voelde? Waar voel je je verdriet precies? In je hoofd, je buik, je hart ...?

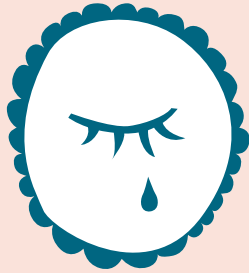
Als er een kindje geboren wordt, kunnen de ouders niet stoppen met erover te praten. Maar als iemand sterft, lijkt erover praten veel moeilijker...
Hoe zou dat komen? Is het moeilijker om te praten over iets wat je heel verdrietig maakt?
Vind jij dat mensen beter kunnen vertellen hoe ze zich daarbij voelen? Of vind je dat je die droevige gevoelens voor jezelf moet houden en alleen blij gevoelens moet delen?

WAT MAAKT JOU VERDRIETIG?

-
- ziek of gestorven familielid
  - niet met de beste ploeg mee mogen voetballen
  - oorlog
  - huiswerk
  - verhuizing van je beste vriend
  - huisdier dat sterft
  - ruzie
  - opwarming van het klimaat
  - geen wif hebben
  - slechte cijfers

Slecht nieuws krijgen of geven gebeurt op allerlei manieren:

- gewoon een simpel 'nee'
- je moet iemand vertellen dat hij niet mee op kamp mag
- je krijgt te horen dat een vriend heel ziek is
- je moet iemand vertellen dat je niet meer verliefd op hem of haar bent, iemand van wie je houdt

Het is niet makkelijk om slecht nieuws te brengen. Ook iemand troosten die net slecht nieuws heeft gekregen, is best lastig. Het gaat er niet om dat je de juiste woorden kunt vinden, maar vooral dat je er bent voor de ander op het moment dat hij of zij je het hardst nodig heeft...

- ➔ Heb jij weleens slecht nieuws gekregen of moeten vertellen?
- ➔ Heb jij weleens iemand getroost die slecht nieuws had gekregen?
- ➔ Weet je nog wat toen de beste en de vervelendste reacties waren?

Wat denk jij dat er volgt na de dood?

IN ELK GELOOF NEMEN MENSEN OP EEN ANDERE MANIER AFSCHEID VAN EEN OVERLEDENE.

CHRISTELIJKE TRADITIE:

meestal een persoonlijke ceremonie met bloemen, liederen en persoonlijke teksten, gevolgd door een koffietafel. De overledene wordt begraven of gecremeerd.

JOODSE TRADITIE:

de overledene wordt ritueel gewassen, de naasten maken een scheur in hun kleding als teken van rouw en er volgt een rouwjaar. De overledene wordt haast nooit gecremeerd, maar begraven.

ISLAMITISCHE TRADITIE:

de ogen van de overledene worden gesloten, en hij of zij wordt drie keer ritueel gewassen, waarna veertig dagen van rouw volgen. De overledene wordt begraven en nooit gecremeerd.

BOEDDHISTISCHE TRADITIE:

meestal kiezen boeddhisten voor crematie en volgt er een periode van 49 dagen rouw.

Wat ze wel gemeen hebben, is dat de meeste gelovigen ervan overtuigd zijn dat er een ander, nieuw leven is na de dood.